

lilaruhás nő

hány könyvhől raklak össze,
kedvesem, a polcraól alázuhánót
színes fedelű hány madártól?

testedben a városban kószáló
álmatlan szobrok ideje,
elmúlik minden körülöttem,
te itt vagy, én itt vagyok,
és becsukódnak az ablakok,
ordakint marcona handákba
tömörülve rémszttgetik a várost
a faqy álruhás muzsikjai;
körülöttem meleg van, meleg,
ujjjaidon kialusznak a fehér
ejtlőernyőkön érkező hópelyhek,
ülsz a derekadra simuló
suttogó karosszékben, lilaruhád
hullámain szobába áradnak a
boszorkákat, mindenféle dagadozó
gonosz dögöket elriasztó estők,
az összetartozás édes illatát
árasztó kályhacserepekkel,

mikor szakadatlanul vártuk, hogy
kivágódjon az ajtó és havat
priszkálva megérkezzék valaki,
helyére üljön közénk és azt mondja:
hát itt vagyok, itt, zsebéből
kiszórná elénk az elmúlt éveket,
ellátná nevekkal a világ ablakon
beleselkedő szörnyű dolgait, itt
vagyok, itt vagyok, az ablakon
túl fák, és hideg, és európa---

lilaruhát az idő vízesése,
kedvesem, mögötted szekrényé
csiszolt csöndes erdő

VISKY ANDRÁS

messziről

szállodaszobád ablakából a madarak
csőrében billenő épületeket látod,
vacogtat a nyár hava, a falakban
lapuló vízvezetékek acsarkodása,
levelet írnál legszivesebben valakinek,
hajlékony vonalú könnyű rokokó betűkkel,
gazella vitorlások, női nevű dzsunkák
és karavellák siklanának körkörösén a
papíron, Kedves Fokföldi Iholya, Kedves
Kő, Kedves Csiga, most van az éjnek rémjáró
szaka, s a betűk páfrányok nedves levelét,
irdatlan lámpásokat cipelő bogarak röptét
idéznék, a bokrokból kisurrandó tőr testű
rókákat és a fák mögött ruganyos léptekkel
eltűnő napot, elég volna, lám, ennyi,
Kedves Fokföldi Iholya, Kedves Kő, Kedves
Csiga, majd indulhatnál is valamerre,
becsukhatnád szállodaszobád ajtaját,
magadra gombolhatnád szállodagyermekkorod bőröndjeit,
meg a tiszta vizű kulacsokat, hurcolod,
valamerre mégy, szállodaléted, hogy el ne
késd az újabb madárvonulást, füvek folyóparti
csendes, szendergő madrigálját---

egy meisseneni gyümölcsöstál délutáni fényben

vajh honnan kerültek
a porcelán tátra a fegyveresek,
és merre néznek most, mit
kémlelnek a távolban,
ami már a gyümölcsöstálra
nem kerülhetett, hacsak
az opálos csillogás nem az,
az asztalra terülő délutánban?

és amit néznek, konok szemekkel,
van-e valahol egyáltalán; az
emlékezet kékes párájában fuldokló
messzeségben van-e várakozó,
ki reményt gyöngyözik a dzsidákra
szoruló ujjak lankadó ereibe,
a kitárt homlokra némi fényt von,
s az akarat finom fodrait;
van-e ott, s túl van-e, mitől lehessen itt is?

a titokról, mely mögöttük lehet
sem szól a tál, az aranyozott szél
mesterkélt glóriája fejük felett
nem beszél arról, mit jelent érezni
vesztett vidékek pürzs-szagát, hallani
nyílvessző keselyű-hangját a levegőben.

Vonulnak egymást nem érintve
a fegyveresek a gyümölcsöstálon,
körbe-körbe a porcelán-örökéletben,
ők hárman, tizen, százan,
és olyan magukra maradottan, mint
elhagyott házban felejtett ingokra.